

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/169/2016
Identifikačné číslo spisu:	8312206455
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8312206455.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. U., bývajúcej v Q., zastúpenej JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom v Humennom, Námestie slobody 25, proti žalovanej Y. F., bývajúcej v Q., zastúpenej JUDr. Tatianou Andrejcovou, advokátkou v Humennom, Laborecká 1896/58, o ochranu osobnosti, vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 5C/84/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. decembra 2015 sp. zn. 12Co/145/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež „nižšie súdy“) z 8. septembra 2014 č. k. 5C/84/2012-394 (ktorým prvoinštančný súd zamietol žalobu žalobkyne a uložil jej povinnosť zaplatiť protistrane náhradu trov konania) a rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku, stotožňujúc sa (s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. - Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) tiež s jeho odôvodnením a na doplnenie argumentácie podporujúcej spôsob rozhodnutia prvoinštančného súdu uvádzajúc tiež ďalšie dôvody.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla zrušenie rozsudku odvolacieho súdu s vrátením mu veci na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila odňatím jej (postupom odvolacieho i prvoinštančného súdu) možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, b/ O. s. p.) a porušením princípu rovnosti podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne vykonanom dokazovaní, najmä nevykonaním dovolateľkou navrhovaných dôkazov (nevypočutím navrhovaných svedkov), čím ignoroval judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež

len „ESLP“) aj iných súdov (konkretizované v dovolaní) a uprel jej právo vypočúť svedka, resp. vypočúvať svedkov proti sebe, ktoré je ilustráciou princípu rovnosti zbraní vyplývajúceho z práva na spravodlivé prerokovanie veci pred súdom. Taktiež jej uprel možnosť zaujať stanovisko k veci, keď nenariadil pred rozhodnutím o odvolaní pojednávanie a na základe takto nedostatočne zisteného skutkového stavu následne nesprávne o veci rozhodol. Rozhodnutie odvolacieho súdu navyše obsahuje nepresnosti a skutočnosti nezakladajúce sa na pravde, keď v odôvodnení opakujúce sa tvrdenie o údajnom neuvedení mien svedkov, vo význame nedostatku dôkazov, vyvracia v spise dovolateľkou doložené vyjadrenie dňa 11. februára 2013 s návrhom na vypočutie konkrétnych svedkov.

3. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, argumentujúc predovšetkým tým, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy nespôsobuje odňatie možnosti konať pred súdom, keďže tento je vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.), preto taký postup nie je vadou konania a prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nezakladá.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, po preskúmaní prípustnosti dovolania dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

7. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (odsek 1); proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil vo výroku prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku, ktorým bola podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky (odsek 3).

8. Dovolaním v prejednávanej veci nie je napádaný zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok potvrdzujúci. Najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nemohol vysloviť záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť. Rozsudok odvolacieho súdu napokon nemá ani znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v ust. § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. vyvodiť nešlo.

9. Dovolanie by tak vzhľadom na práve uvedené mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník

konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. K tomu však platí, že nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii niektorej takejto vady, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

10. Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Najvyššiemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľky, podľa ktorej mal odvolací súd svojím postupom odňať dovolateľke v tejto veci možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), pričom dovolanie videlo výskyt takejto zmätočnosťnej vady v nedostatočnom vykonaní dokazovania, v nemožnosti dovolateľky vyjadriť sa k veci na pojednávaní pred odvolacím súdom a (do tretice) v nedostatkoch odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

12. Dovolacia námietka spočívajúca v nemožnosti dovolateľky vyjadriť sa k veci na pojednávaní pred odvolacím súdom by v prípade jej výskytu mohla nasvedčovať takému postupu súdu (odvolacieho), ktorým sa účastníkom konania (dnes stranám) odníma reálna možnosť konať pred súdom, v prejednávanej veci však o prípad výskytu takejto vady nešlo. Ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. (platného a účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu) totiž prikazovali odvolaciemu súdu nariadiť pojednávanie vždy, ak vznikla potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania (bez ohľadu na to, či vec bola v prvej inštancii prejednaná a rozhodnutá na pojednávaní alebo mimo neho) a naopak § 214 ods. 2 O. s. p. podmieňoval možnosť rozhodnutia (o odvolaní) bez nariadenia pojednávania tým, že ide o iný prípad (čím v diskutovanej súvislosti treba nepochybne rozumieť najmä prípad predbežného záveru odvolacieho súdu o tom, že dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie bolo vykonané riadne a je pre konečné rozhodnutie postačujúcim). Z obsahu spisu potom vyplýva, že odvolací súd sa pri prejednávaní odvolania žalobkyne proti rozsudku prvoinštančného súdu a rozhodovaní o takomto podaní rozhodol ísť práve cestou nedoplnenia ani neopakovania dokazovania, a preto mal príležitosť rozhodnúť i bez nariadenia pojednávania, samozrejme za splnenia podmienok verejného vyhlásenia rozsudku a tomu predchádzajúceho upovedomenia o čase a mieste takéhoto verejného vyhlásenia spôsobom predpísaným v ust. § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O. s. p. (na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred vyhlásením rozhodnutia), keďže žiadosti o upovedomovanie aj elektronicky (§ 214 ods. 3 a § 45 ods. 4 O. s. p.) tu nebolo; pričom obe zákonom predpísané podmienky uvádzaného postupu boli splnené (tu napokon por. tiež č. I. 417 - 420 spisu).

13. Pokiaľ šlo o námietku spočívajúcu v rozporuplnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (majúcej spočívať v uvedení nepresností a selektívnych informácií) vo vzťahu k spisovej dokumentácii sporu, na túto nebolo možné prihliadať. Tvrdeniu dovolateľky (že odvolací súd opakovane uvádza v odôvodnení neuvedenie dovolateľkou mena svedka ako absenciu dôkazov) odporovala tá skutočnosť, že v závere svojho odôvodnenia prihliadol aj na podanie dovolateľky zo dňa 7. februára 2013, doručené súdu 11. februára 2013, ktoré aj primerane vyhodnotil ako nedostatočné s následkom neunesenia dôkazného bremena dovolateľkou. Takúto námietku potom nemožno považovať za opodstatnenú.

14. Pokiaľ by tým mienila dovolateľka uplatniť námietku arbitrárnosti (nepreskúmateľnosti) odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, prinajmenšom v právnických kruhoch je všeobecne známou skutočnosťou, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiaden

podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

15. V špecifickom prípade postupu odvolacieho súdu, predpokladaného ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., bez akejkoľvek zmeny prevzatým aj do ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p. (podľa ktorých ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody), pritom stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) pritom nie je pravidlom (ale naopak výnimkou) a spravidla ani nebude možným, ak súd prvej inštancie odvolaciemu súdu (povedané obrazne) vezme vietor z plachiet - tým, že sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých účastníkov konania a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami.

16. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo).

17. Dovolací súd sa (z tzv. úradnej povinnosti napriek nedostatku zodpovedajúcej výslovnej námietky v dovolaní) zaoberal aj možnosťou zásahu do procesných práv dovolateľky z dôvodov uvádzaných ESĽP v jeho rozsudku z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (ďalej tiež len „vec Trančíková“). ESĽP sa v rozsudku, o ktorom je reč, zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. Dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.).

18. Ani pri posudzovaní postupu odvolacieho súdu, resp. jemu predchádzajúceho postupu súdu prvej inštancie (za ktorého správnosť potvrdením rozsudku prevzal zodpovednosť odvolací súd) z tohto uhla pohľadu, podľa názoru dovolacieho súdu, nešlo dospieť k záveru o postupe ktoréhokoľvek z nižších súdov na ujmu procesných práv žalobkyne. I keď je pravdou, že žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku prvoinštančného súdu vyjadrila (podaním z 11. novembra 2014, podaným osobne na súde prvej inštancie 18. novembra 2014 - tu por. č. I. 411 spisu) a takéto vyjadrenie žalobkyne prvoinštančným ani odvolacím súdom doručené nebolo (pre opačný záver spis neobsahuje žiaden podklad), takéto opomenutia zásah do procesných práv žalobkyne spôsobom popísaným v rozsudku ESĽP vo veci Trančíková privodiť nemohli. Takýto záver bol namieste nielen preto, že odvolací súd vyjadrenie žalovanej nepovažoval pre svoje rozhodnutie (o odvolaní) za prínosné (užitočné, resp. významné) - keďže to by v duchu záverov z rozsudku vo veci Trančíková samo osebe nepotrebnosť oboznamovania (protistrany toho, kto podanie urobil, s jeho obsahom) nespôsobovalo, ale preto, že vyjadreniu žalovanej v tejto konkrétnej veci (majúcemu sa inak doručiť protistrane) chýbal jeden z atribútov definovaných ESĽP a síce, že podanie je formulované aj ako právna (rozumej nielen skutková) argumentácia - nakoľko vo vyjadrení s výnimkou názoru o správnosti rozhodnutia v prvej inštancii niet prakticky ničoho iného.

19. Pokiaľ dovolateľka namietala, že postup súdu (nerozhodno či prvoinštančného alebo odvolacieho) v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, tu dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/ 2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným (nie však nevyhnutným) následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

20. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O. s. p., resp. i dnešnú úpravu z ustanovení §§ 132 a 185 C. s. p.) a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999).

21. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (tu por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

22. Aj keď súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza taktiež „len“ k tzv. inej, v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. neuvedenej vade (tu por. napr. uznesenie najvyššieho súdu v jeho veci sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

23. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne v prejednávanej veci nebolo prípustné podľa § 238 O. s. p., nebola preukázaná stranou tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

24. O náhrade trov dovolacieho konania bolo potom rozhodnuté podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila neprípustným dovolaním žalobkyňa, žalovanej v takomto konaní preukázateľne vznikli trovy na právnej službe advokátky (za vyjadrenie k dovolaniu) a súdu rozhodujúcemu o dovolaní tu prislúchalo rozhodnúť len o nároku na náhradu trov konania, samozrejme s uložením povinnosti práve týmto súdom (bližšie k podobe výroku por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 222/2016 alebo 7 Cdo 123/2016).

25. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.